

ברא ראייתי לכפר שפירץ קושי על מהרי"ט ז"ל
דסימני טומאה אינם מטמאים בעלם
רק הם סימן שהם טמאים מהא דכחצו התוס' בגדה (כ):
דנולד מן הטור מחטמא ע"י סימני טומאה יע"ש וכח
כ"ט דעופות שאני דהסימנים עלם טומאה עכ"ד ואין
שום יסוד לזה דנני דליכא ראי' לברר שהענין כך כיון
דבעוף ל"ש כל היולא מן הטור אבל מ"מ מנ"ל שכן
הוא. ובמחש"ת לא עיין במהרי"ט דכחצו מפורש גם בעוף
כן דהסימן אינו מטמא יע"ש שהביא ראי' מעוף הבא
בסימן אחד וד' ל"ע בזה וכ"כ בחינוכי אבל מ"מ מפורש
גם בעוף כן בזה:

והנה כ"ט הביא ראי' מהא דבכורות (י): הו"ל ויש
לכם סימני טהרה יע"ש ומוכח דסי' טהרה
מטהר ראיתי שהאריך בזה בל"פ אבל לא ראה ד' מהרי"ט
ובחי' הארכתי לחלק בין סימן טומאה לסימן טהרה. אך
מהא דבכורות (ו). גמל שילדה כמין פרה אסור עיי"ש
הנה דסימן טהרה אינו מועיל לטהר רק דהוא סימן
גרידא. ואין סברא לומר דעכ"פ אף שניתר איסורו אבל
יש בו איסור יולא מן הטמא דז"ל דאיכא לא הי' רק איסור
עשה ככל יולא מן הטמא וע"כ דהוי איסור גמור ולא
מהני סימן טהרה כלל:

מהרי"ל ח"א חולין דף מב

מלמד שתפס הקב"ה (מ"ב ע"א). תנא דבי ר'
מכל מין ומין וכו'. לא ישמעאל זאת החיה אשר
שהיו קשים כל כך להבין תאכלו מלמד שתפס הקב"ה
חיות טהורות וטמאות. מכל מין ומין והראה לו
דהא הכתוב מפרש בפי' למשה וא"ל זאת אכול וזאת
איזה מין טהור ואיזה מין לא תאכל.
טמא. רק מפני שהש"י

הראה למשה כל דבר בטעם שלו. ואילו סימני בהמה
טהורה. אע"ג שיש סימנים איזה טהורה ואיזה טמאה.
מכל מקום דבר זה אינו עיקר הטעם. שאין הטעם
שהבהמה היא טהורה בשביל שיש לה מפרסת פרסה.
דלמה בשביל כן טהורה. ואין הבהמה טמאה בשביל
שאין לה מפרסת פרסה. אבל דבר זה סימן בלבד.
והש"י היה רוצה להראות למשה עיקר הדבר מצד
עצמו. ולפיכך תפס כל מין ומין. כלומר זהו טהור
כי הטהרה תולה במה שהיא זה המין שאינו מרוחק
מן הש"י התופס אותו. והטומאה תולה במה שזה
המין הוא מרוחק מן הש"י התופס אותו. ודבר זה
טהרה בעצם וטומאה בעצם. ולא בשביל הסימנים
שאינו רק סימן בלבד. אבל עיקר הטעם מה שהמין
מרוחק מן הש"י. ועוד תדע כי הדבר כמו זה כדכתיב
(ויקרא י"א) להבדיל בין הטמא ובין הטהור הוא
ניכר עד שהוא נבדל מן האחר לגמרי. ולכך אמר
שהפס הש"י כל מין ומין והראה לו עד שנבדל זה
מזה וזה נכון.

שו"ת מהרי"ט ח"א סי' נא

הנה רבנן נמלא דשערות סימנא בעלמא כמו שמסר סימן
במחש"ת ודאי משלח גרז צבמא חוזה חאכלו וכן מפרש
מחש"ת ואינם חלל סימן לבחצין בין הצבמא הטמאה לעמאל לא
במחש"ת גורמת טומאה חדע שכרי חנו מחירין קלוע במעי פרה
בדחן צפי"ד דבכורות צבמא שילדה כמין צבמא טמאה אסור
באכילה וטבחה שילדה כמין צבמא עמאל מותר באכילה שהיולא מן
בטמא טמא וכיולא מן בטמא טמאה אסור לאו בסימני חילא עמאל
וטבחה וכה"ל נמי גדלות לא חילא בשני ולא בסימנים דכא חמירין

עופות טמאים שמסרו לנו רבותינו כל שיש לו חצבע יתרה וזפק
וקורקנו נקלף טמא וצחוד מייבחו לחודים כוא טמא חס כן מעשה
מי שאינו צקי צבם ובשמותיהם ונודמן לו עוף ושחטו ואי איפשר
לבודקו צבם סימן נחיריו לו מטעם ספק ספיקא דשמא יש להם זפק
ואם חמלא לומר אין להם זפק יש לו חצבע יתירה ואם חמלא לומר
אין לו ספק קורקנו נקלף דעוף כבא בסימן אחד טמא ולענין שיכא
עמאל צעינן חלחא מילי שלא יכיר לו זפק וחצבע יתיר וגם
שקורקנו אינו נקלף ואין צעינן שלעולם יכיר צבם סימן אחד
דנאמא צבם פרק חלו טרפות חלל על כרחין לא חלינן מילתא
בסימנים חלל ככי חמירין ספק מין עמאל ספק מין טמא ויודעים
אנו שטמא יש לו שלש דרכים וכולה חד ספיקא היא. ומה

בית האוצר ח"ב מערכת ב' כלל ה'

בו עוד הו"ל שכעזו כו' כנ"ל [והך דר"ש הנ"ל ע"ס דאמר
דגמל וארנבת כו' אין לריבין מחשבה כו' מפאת שיש צבם אחד
מסימני טהרה דבר זה עוד יותר ק' ההבנה לפי המבואר
במהרי"ט סי' (כ"א) דסימני טומאה דבהמות טמאות אינם
עושים את האיסור בעלם והם רק סימנים וטבחה על היות
שם איסור ע"ש וא"כ מה לי סימן טומאה אחד או ב' עכ"ס
הרי אין יותר איסור בזה מצבם ורק יותר הוכחות הוא דיש
כאן אבל בענין האיסור עצמו המסלק שם אוכל הרי אין כאן
יותר איסור ודיתוי בזה מצבם שיתחלק יותר השם אוכל
ב' סימני טומאה מבא' ולע"ז]:

WHATSAPP

EMAIL

PODCAST

TORAHANYTIME

ALLDAF

DAFYOMI PORTAL

KOLHALASHON